

«Ο Ήχος του Νότου... και του Βορρά»

Σε μια μικρή πόλη στην Αργεντινή ζούσε ένα περίεργο κορίτσι ονόματι Σοφία. Μια μέρα, το σχολείο της έλαβε συναρπαστικά νέα: θα συμμετείχαν σε μια πολιτιστική ανταλλαγή με σχολεία από άλλες χώρες. Κάθε τάξη θα λάμβανε ένα μυστηριώδες κουτί που περιείχε αντικείμενα που αντιπροσώπευαν έναν άλλο πολιτισμό.

Η τάξη της Σοφίας έλαβε ένα κουτί από την Ισπανία. Μόλις το άνοιξαν, βρήκαν μια βεντάλια, μια πολύχρωμη ζώνη, ένα μικρό κεντημένο μαντήλι... και ένα ζευγάρι ξύλινες καστανιέτες, απαλές στην αφή και με λεπτό σχεδιασμό.

«Τι είναι αυτά;» ρώτησε η Σοφία καθώς τα κουδούνιζε αδέξια.

«Είναι καστανιέτες, ένα παραδοσιακό ισπανικό κρουστό όργανο», εξήγησε η δασκάλα. «Χρησιμοποιούνται σε πολλούς χορούς, όπως το φλαμένκο, αλλά και στο «jota», το οποίο χορεύεται σε βόρειες περιοχές όπως η Αραγονία, η Ναβάρρα και η Λα Ριόχα».

Η Σοφία και οι συμμαθητές της άρχισαν να ερευνούν περαιτέρω. Έμαθαν ότι το jota χορεύεται σε πάρτι και γιορτές, με ζωηρές κινήσεις, γρήγορες στροφές και πολλή ενέργεια. Παρακολούθησαν βίντεο με παιδιά σαν κι αυτά, ντυμένα με παραδοσιακές στολές, να χορεύουν με τον ήχο κιθάρων, μπαντουριών και καστανιτών.

Για αρκετές εβδομάδες, εξασκούσαν παίζοντας καστανιέτες. Στην αρχή, δυσκολεύονταν να κρατήσουν τον ρυθμό, αλλά σιγά σιγά, το «κλακ-κλακ» άρχισε να ακούγεται πιο σίγουρο, σαν να ήθελαν να χορέψουν και τα χέρια τους.

Όταν έφτασε η ημέρα της παρουσίασης, η Σοφία και η ομάδα της έδειξαν τι είχαν μάθει. Εξήγησαν ότι οι καστανιέτες δεν παίζονται μόνο στη μουσική φλαμένκο στο νότο, αλλά και στο βορρά, σε jotas και σε άλλους τοπικούς χορούς με ιστορία και παράδοση. «Η Ισπανία είναι μια χώρα με πολλούς διαφορετικούς πολιτισμούς», κατέληξε η Σοφία. «Και ο καθένας έχει τον δικό του ρυθμό».

Καθώς οι καστανιέτες έπαιζαν στη σκηνή, η Σοφία ένιωθε σαν να είχε ταξιδέψει, χωρίς να έχει εγκαταλείψει το σχολείο της. Και ότι η μουσική, όπως και η φιλία, μπορούν να ενώσουν ανθρώπους από όλο τον κόσμο.